

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **G. G.**, narozen „X“, státní příslušnost Turecko,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65
Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. KRPU-19830-21/ČJ-2019-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 1. 2019, č. j. KRPU-19830-21/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 27. 1. 2019 v 11:40 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila jeho zajištění za účelem předání do Řecka. Toto předání označil žalobce za nepřípustné, neboť Řecko podle něj není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v řeckém azylovém systému existují systematické nedostatky. Z tohoto důvodu považoval žalobce za nepřípustné i samotné zajištění. S odkazem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a po obsáhlé citaci příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce konstatoval, že hodnocení přijatelnosti jeho předání do Řecka je zjevně nedostatečné a nepřijatelné. Žalobce zdůraznil, že žalovaná vůbec nevyhodnotila specifika řeckého azylového systému a situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku, ačkoli se jedná o notorietu. Vycházeje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, žalobce podotkl, že ve zcela nedávné době bylo předání žadatele o mezinárodní ochranu do Řecka zcela nemyslitelné a následně byla konstatována i nepřijatelnost předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, které uvažovalo o jejich předávání do Řecka. Žalobce připomněl, že nepřijatelnost předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka vyslovil i Evropský soud pro lidská práva, a proto žalobce pokládal za zcela bezpředmětné tvrzení žalované, že jí není znám žádný rozsudek, který by konstatoval nedodržování standardů řeckého azylového systému.
3. Podle žalobce i v současnosti existují zásadní problémy řeckého azylového systému a k předání do Řecka fakticky nedochází. Zdůraznil, že podle doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016, o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení Dublin III, (dále jen „doporučení Evropské komise“) je možné uvažovat o postupném obnovení vracení „nových“ žadatelů o mezinárodní ochranu v případě, že si členské státy vyžádají individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a nejedná-li se o zranitelné osoby. Podle žalobce byla žalovaná povinna vyhodnotit přinejmenším obsah tohoto doporučení a na jeho základě individuálně ve vztahu ke konkrétním zárukám zvážit přijatelnost žalobcova předání do Řecka, tedy především s ohledem na specifika řeckého azylového systému či eventuální zranitelnost žalobce, která se odvíjí od jeho turecké národnosti či hrozby trestního stíhání v Řecku). To ovšem žalovaná podle žalobce neučinila, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že jsou jí známy rozsudky Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, na něž žalobce odkazoval, a doplnila, že pokud na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí konstatovala, že jí není znám žádný rozsudek, z něhož by vyplývalo, že v Řecku dochází k systematickým nedostatkům azylového systému, měla na mysli to, že jí není znám žádný současný aktuální rozsudek svědčící o těchto nedostatcích. Popsala, že si před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí opatřila doporučení Evropské komise a informaci Ministerstva vnitra ze dne 9. 3. 2018 týkající se řeckého azylového systému. Podle názoru žalované splňoval žalobce podmínku uvedenou v části II. bodu 9 doporučení Evropské komise, neboť vstoupil do Řecka nelegálně od 15. 3. 2017 a není osobou nezletilou bez doprovodu ani osobou zranitelnou. Žalovaná poznamenala, že ještě před vydáním napadeného rozhodnutí komunikovala s Dublinským střediskem Ministerstva vnitra (dále jen „Dublinské středisko“), u kterého si ověřila, že řízení o předání žalobce (dále též „dublinské řízení“) bude zahájeno.
5. Podle žalované není v její pravomoci stanovovat podmínky pro přijetí žalobce zpět do Řecka, to je plně v gesci Dublinského střediska, které vede samostatné řízení. Úkolem žalované je zajistit za zákonem stanovených podmínek přítomnost žadatele o mezinárodní ochranu na území České republiky po dobu dublinského řízení, přičemž jednou z forem je i zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že veškeré podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a nebylo možno užít mírnějších opatření v podobě zvláštních opatření k vycestování. V době vydání napadeného rozhodnutí podle žalované nic nenasvědčovalo tomu, že by předání žalobce do Řecka nebylo možno uskutečnit, a ze shromážděných podkladů nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by řecký azylový systém trpěl systematickými nedostatky. Žalovaná zdůraznila, že ani sám žalobce neuvedl žádné informace, z nichž by se dalo usuzovat na nemožnost jeho předání do Řecka, případně na jeho zranitelnost z důvodu turecké národnosti či hrozícího trestního stíhání. Žalovaná doplnila, že dne 14. 2. 2019 obdržela informaci, že žádost o zpětvzetí žalobce do Řecka byla s ohledem na nedostatečnou ubytovací kapacitu zamítnuta, a proto žalobce téhož dne ze zajištění propustila. Uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 25. 1. 2019 v 11:30 hodin kontrolován policejní hlídkou na dálnici D8, exit 87 Petrovice, v mezinárodním linkovém autobusu FLIXBUS jedoucím z Prahy do Berlína. Při kontrole předložil belgickou IDENTITY CARD č. „X“ a belgický řidičský průkaz č. „X“, oba znějící na jméno A. B., narozen „X“, státní příslušnost Belgie. Vzhledem k tomu, že hlídka po prozkoumání předložených dokladů pojala důvodné podezření o spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), byl žalobce téhož dne v 11:40 hodin zadržen podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád. Poté žalobce k dotazu hlídky uvedl, že se jmenuje G. G., narozen „X“, státní příslušnost Turecko. Trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 1. 2019, sp. zn. 48 T 5/2019, který nabyl právní moci téhož dne, byl žalobce uznán vinným přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody na tři měsíce s podmíněným odkladem na jeden rok, k trestu vyhoštění ve výměře pěti let a k trestu propadnutí věci – padělaných belgických dokladů. Současně byl žalobce dne 27. 1. 2019 v 11:40 hod. propuštěn ze zadržení a zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

7. Dne 28. 1. 2019 od 10:05 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do německého jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že se narodil „X“ v Hamburku v Německu, kde žije celý život. V letech 2000, 2007 a 2012 byl v Německu odsouzen za trestné činy související s drogami, v letech 2012 až 2016 byl ve výkonu trestu kvůli drogám a v březnu 2017 mu byl uložen trest vyhoštění v délce trvání osmi let. K vyhoštění žalobce z Německa však nikdy nedošlo, neboť turecké velvyslanectví mu odmítlo vydat náhradní cestovní doklad. V říjnu 2017 se žalobce rozhodl odcestovat do Turecka, kde pobýval osm měsíců, avšak necítil se tam doma a musel by nastoupit do armády, proto v červnu 2018 odcestoval ilegálně do Řecka, kde požádal o azyl. V listopadu 2018 žalobce za pomoci převaděče vycestoval z Řecka do Makedonie, kde pobýval asi měsíc a půl, poté do Srbska, přes Maďarsko do Vídně a z Rakouska následně do Hamburku, přičemž byl zadržen na území České republiky. Srbsko-maďarskou hranici přešel žalobce s převaděčem pěšky mimo hraniční přechod, převaděč přestříhal hraniční plot. Ve Vídni si žalobce obstaral prostřednictvím převaděče padělané belgické doklady. Žalobce uvedl, že přes území České republiky pouze tranzitoval, je tady poprvé, je si vědom toho, že k cestě do Evropské unie potřebuje cestovní pas a vízum. Podotkl, že v České republice nemá žádné vazby ani majetek, jeho rodina žije v Německu, kde se žalobce cítí být doma, k Turecku žádné vazby nemá. Žalobce dále konstatoval, že mu v Turecku hrozí vojenská služba a v Řecku trestní stíhání za padělání dokladů, které tam dostal od převaděčů; jednalo se o slovinský občanský průkaz. Žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení kauce, ubytování na území České republiky si může zajistit někde v hotelu nebo u tureckého kamaráda A., na něhož má telefonní kontakt, ovšem neví, kde bydlí.
8. Žalovaná si opatřila doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 a informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 3. 2018 – Řecko – Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu. Následně dne 28. 1. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Řecka a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
13. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“*
14. Na uvedená rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem svého rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz, ve kterém vyslovil, že v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že *„[s] ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.“

15. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
16. Se žalobcem lze tedy souhlasit v tom, že žalovaná měla povinnost zabývat se reálností jeho předání do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání žalobců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systematických nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Řecko jakožto stát, ve kterém žalobce v minulosti o mezinárodní ochranu požádal, jak vyplynulo z jeho výpovědi i z evidence EURODAC.
17. Soud zdůrazňuje, že žalobce v řízení o zajištění nenamítal existenci systematických nedostatků azylového řízení v Řecku a neuváděl ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Plně proto postačovalo, že se žalovaná otázkou existence předmětných nedostatků zabývala v obecné rovině. Na straně 6 napadeného rozhodnutí k tomu žalovaná uvedla, že z úřední činnosti nemá žádné informace, resp. není jí znám žádný rozsudek krajského či Nejvyššího správního soudu, nebo rozsudek z jiného členského státu Evropské unie, případně jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Řecku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Řecku spojené s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná dále na straně 7 napadeného rozhodnutí reagovala na žalobcovo tvrzení o riziku trestního stíhání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za padělání dokladů v Řecku, když konstatovala, že v Řecku jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a zároveň je tam umožněna činnost organizací, které na dodržování těchto předpisů dohlíží. Poukázala také na znění doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 a dodala, že k předávání i v praxi dochází. S ohledem na absenci jakýchkoli relevantních tvrzení žalobce v řízení o zajištění, které by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění jako dostatečné.

18. Žalobce by si měl uvědomit, že žalovaná nerozhodla o jeho předání do Řecka (k tomu ani není oprávněna), nýbrž toliko o jeho zajištění za účelem předání, přičemž pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání možné, tj. zda není *a priori* vyloučeno. Z doporučení Evropské komise, na které se odvolával i sám žalobce, je přitom naprosto zjevné, že členské státy mohou při splnění určitých podmínek předávat žadatele o mezinárodní ochranu zpět do Řecka. Žalobce mimo jakoukoli pochybnost splnil podmínky formulované v tomto doporučení Evropské komise, v řízení o zajištění sám neuvedl žádnou skutečnost, která by jakkoli naznačovala, že by mohl být zranitelnou osobou, případně že by řecké azylové řízení vykazovala nějaké systematické nedostatky. Z uvedeného doporučení Evropské komise vyplývá, že došlo ke zlepšení azylového systému, Řecko by mělo ve svém úsilí pokračovat a obnovení přemísťování by se mělo postupně vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka, což je i případ žalobce. Soud proto ve shodě se žalovanou dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobce do Řecka nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro žalobcovo zajištění.
19. V kontextu citovaného doporučení Evropské komise soud zastává názor, že došlo k podstatné změně skutkových okolností, a proto již není možné vycházet ze závěrů žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, dostupného na www.nssoud.cz, pokud jde o nepřijatelnost předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska a Řecka. Ze stejného důvodu již není aktuální ani obdobně vyznívající judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Podle názoru zdejšího soudu naopak musí být reflektován příznivý vývoj situace, jak jej popsala Evropská komise ve svém doporučení ze dne 8. 12. 2016 a který se projevil též tím, že v současné době ani soudy rozhodující ve správním soudnictví, ani Evropský soud pro lidská práva neoznačují předávání cizinců podle nařízení Dublin III do Řecka za nepřijatelné. Tvrzení žalované, že jí není znám žádný – myšleno žádný aktuální (jak žalovaná logicky vysvětlila ve vyjádření k žalobě) – rozsudek, který by konstatoval nedodržování standardů řeckého azylového systému, je proto podle názoru soudu zcela namístě a relevantní.
20. Soud opakuje, že žalovaná je oprávněna (a zároveň též povinna) posoudit, zda je předání žalobce do Řecka alespoň potenciálně možné. Jedná se tedy o posouzení toliko předběžné, přičemž podrobnější zjišťování situace v Řecku z hlediska kapacit tamních přijímacích středisek již jednoznačně překračuje časový rámec, který má žalovaná pro vydání rozhodnutí o zajištění, a navíc spadá do kompetence jiného správního orgánu (Dublinské středisko Ministerstva vnitra), který teprve po zjištění všech relevantních skutečností rozhodne o tom, zda k předání dojde, či nikoli. Soud proto znovu upozorňuje na to, že posouzení prováděné žalovanou je výlučně předběžné povahy a při absenci relevantních tvrzení žalobce a s přihlédnutím k doporučení Evropské komise, jež si žalovaná opatřila a z něhož vycházela, nelze žalované nic vytknout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. K námitce žalobce, že žalovaná byla povinna vyhodnotit přinejmenším obsah předmětného doporučení Evropské komise a na jeho základě individuálně ve vztahu ke konkrétním zárukám zvážit přijatelnost žalobcovu předání do Řecka, soud zdůrazňuje, že takové posuzování v případě, kdy sám žalobce v této souvislosti nepřednesl žádná relevantní tvrzení, naprosto jednoznačně překračuje rámec řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III a mimo jakoukoli pochybnost patří až do vlastního dublinského řízení. Samotná skutečnost, že žalobce je turecké národnosti, ani jeho tvrzení, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání za padělání listin, nemají podle názoru soudu žádný vztah k případným systematickým nedostatkům řeckého azylového řízení, neboť žalobce netvrdil, že by jeho turecká národnost a případné trestní stíhání mohly jakkoli ovlivňovat jeho postavení v azylovém řízení, případně že by se v této souvislosti mohly projevit nějaké systematické nedostatky řeckého azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů. Ostatně žalobce byl za obdobnou trestnou činnost (padělání a pozměňování veřejných listin) stíhán a pravomocně odsouzen i v České republice a za jinou trestnou (drogovou) činnost opakovaně odsouzen v Německu (jak sám přiznal v průběhu správního řízení), přičemž lze předpokládat, že Řecko jako členský stát Evropské unie i Rady Evropy garantuje srovnatelné záruky spravedlivého procesu jako Česká republika či Německo.
22. Lze tedy shrnout, že žalovaná oprávněně vyhodnotila předání žalobce do Řecka jako potenciálně možné a zcela správně usoudila, že není namístě ukládat jakákoli mírnější opatření (v této souvislosti soud poukazuje na zjevnou nedůvěryhodnost žalobce jakožto osoby naprosto nerespektující právní předpisy členských států Evropské unie, což se projevilo opakovaným páčáním závažné trestné činnosti, vědomým nelegálním vstupem na území Evropské unie, úmyslným nelegálním překračováním státních hranic za pomoci převaděčů a žalobcovou urputnou snahou o návrat do Německa za jeho rodinou, ačkoli mu byl podle jeho tvrzení v roce 2017 v Německu uložen trest vyhoštění na dobu osmi let). Žalovaná tak plně v souladu se zákonem shledala, že podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů
a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i
zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a
proto ji podle
§ 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2019, č. j. 41 A 4/2019-19, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. března 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.